

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμῆς 120. Ἐξά-
μηνη δραχ. 65. Τρίμηνη δραχ. 35.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰνύπτου γρόσια διατιμ. 50·
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθήναι, 28 Σεπτεμβρίου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 44

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ F. H. BURNETT

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Ἡ μὲς Μιντσὶν δὲν βαστούσε ἄλλο πιά. Τὸ ἀνέδασμα τῆς σκάλας καὶ ἡ φούρκα τῆς γιὰ τὴν ἐξαφάνιση τῆς πουτίγκας τὴν εἶχαν κάνει ἐξαλλή. Καὶ ἡ πουτίγκα αὐτὴ εἶχε φυλαχθῇ ἀποκλειστικὰ γι' αὐτήν! Δυὸ ἡχηροὶ μπάτσοι ἄστραψαν στὰ μάγουλα τῆς Μπέκυ.

—Ὅρίστε γιὰ νὰ μάθης νὰ λές ψέμματα! εἶπε. Καὶ τώρα πῆγαινε εὐθὺς στὴν κάμαρά σου.

Ἡ Σάρα καὶ ἡ Ἑρμίνη εἶχαν πα-
ρακολουθήσει ὅλη αὐτὴ τὴ σκηνή. Ὑστερα ἄκουσαν τὰ βήματα τῆς Μπέκυ ποὺ ἔτρεχε πρὸς τὴ σοφίτα καὶ τὴν πόρτα τῆς ποὺ ἐκλεινε. Κα-
τάλαβαν πῶς ἡ δυστυχισμένη μι-
κρούλα εἶχε πέσει στὸ κρεβάτι τῆς.

—Δυὸ μπορούσα νὰ φάω, ἂν μοῦ
τις ἐδίδαν! ἔλεγε στοὺς λυγμούς τῆς.
Τέτοια πείνα εἶχα! Μὰ ποτέ, ποτέ
μου δὲν ἄγγιξα τίποτε. Ἡ μαγείρισ-
σα τὴν πῆρε καὶ τὴν ἔδωσε στὴν ξα-
δέρφη τῆς ποὺ ἔρχεται κάθε τόσο
καὶ τὴν βλέπει.

Ἡ Σάρα, ὀρθὴ μέσα στὸ σκοτάδι
ἔσφιγγε τὰ χέρια τῆς μὲ ἀπόγνωση.
Τῆς φαινόταν ἀδύνατο νὰ κρατηθῇ
παραπάνω, μὰ ὥστόσο περίμενε ὥ-
σπου νὰ κατέβῃ ἡ μὲς Μιντσὶν καὶ
νὰ γίνῃ πάλι ἡσυχία. Τότε ἔσπασε :

—Τὴν κακὴ! Τὴν ἄκαρδη γυ-
ναῖκα! Αὐτὴ κλέβει τὰ φαγητὰ κι'
ὕστερα κατηγορεῖ τὴν Μπέκυ. Ἡ
κακομοίρα ἡ Μπέκυ! Εἶναι τόσο ἡ
πείνα τῆς καμμιά φορά, ποὺ μαζεύει
καὶ τρώει τὰ ψίχουλα ἀπὸ τὸ ψωμί.

Καὶ κρύβοντας τὸ πρόσωπό τῆς
στὰ χέρια τῆς ἔσπασε σὲ ἀκράτητα
κλάμματα ποὺ ἔκαναν τὴν Ἑρμίνη
νὰ τὰ σαστίσῃ. Ἡ Σάρα, ἡ γενναία
τῆς Σάρα ἔκλαιγε! Μὰ τί συνέβαινε

λοιπόν; Ἦταν ἄραγε ἀλήθεια; Μὰ
φοδερὴ ὑποψία γεννιόταν σιγά-σιγά
στὸ κοιμισμένο μυαλὸ τῆς ἀγαθῆς
Ἑρμίνης. Σηκώθηκε καὶ πασπατευ-
τά, ἔφθασε ὡς τὸ τραπέζι, βρῆκε τὸ
κουτὶ μὲ τὰ σπέρτα καὶ ἀναψε τὸ
κερί. Ὑστερα ἔσκυψε μὲ ἀγάπη πάνω
ἀπὸ τὴ Σάρα μὲ ἓνα βλέμμα γεμάτο
ἄγωνία :

—Σάρα, μουρμούρισε μὲ φωνὴ
ποῦ ἔτρεμε, Σάρα, καὶ σύ; . . καὶ
σύ; . . Δὲν τὸ λές ποτέ, δὲν θέλω
νὰ σὲ προσβάλλω, μὰ στ' ἀλήθεια, σοὺ
τυχαίνει νὰ πεινάς καμμιά φορά;

Αὐτὸ ἦταν ἡ σταγόνα ποὺ ἔκανε
τὸ ποτήρι νὰ ξεχειλίσῃ. Ἡ Σάρα σή-
κωσε τὸ κεφάλι τῆς καὶ κοίταξε τὴν
Ἑρμίνη στὰ μάτια.

—Ναί, εἶπε μὲ πάθος. Ναί, σχε-
δὸν κάθε μέρα εἶμαι πεινασμένη. Καὶ
τώρα ἀκόμη πεινῶ τόσο πολὺ, ποὺ
θάτρωγα ὅ,τι κι' ἂν μοῦπεφτε στὰ

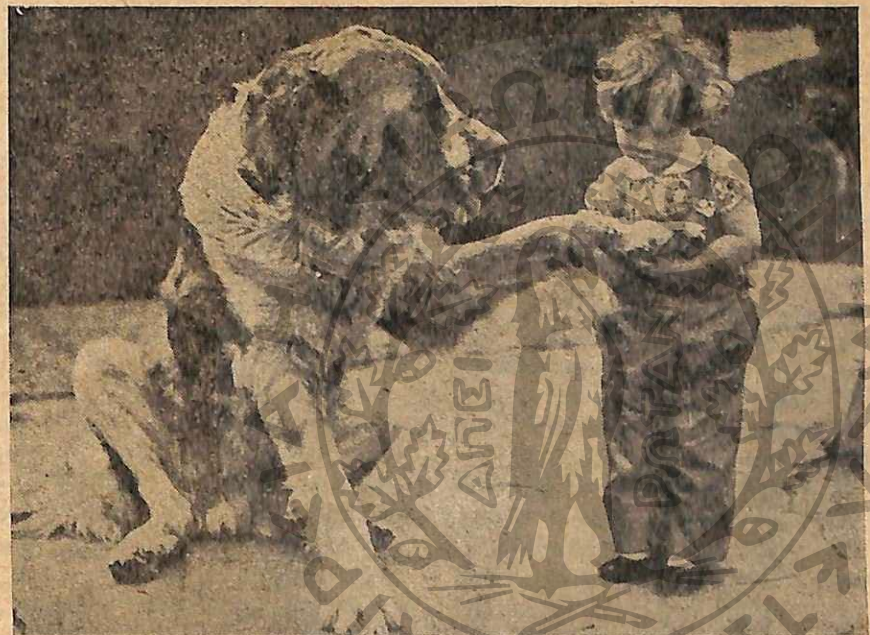
χέρια. Καταλαβαίνει λοιπόν πῶς
μοῦ φαίνεται ὅταν ἀκούω τὴ δυστυ-
χισμένη τὴ Μπέκυ, νὰ κλαίῃ ἐπειδὴ
πεινάει πιά πολὺ ἀκόμη κι' ἀπὸ μένα.

—ὦ, ἔκανε ἡ Ἑρμίνη. Κι' ἐγὼ
ποῦ δὲν εἶχα ἰδέα!

—Δὲν ἤθελα νὰ σοῦ τὸ πῶ. Μοῦ
φαινόταν πῶς θὰ μὲ περνοῦσε πιά
γιὰ ζητιάνη, ἂν σοῦ ἔλεγα ἓνα τέ-
τοιο πρᾶγμα. Ἀρκεῖ ποῦ ὅσοι μὲ
βλέπουν ἔξω μὲ περνοῦν γιὰ ζητιά-
να ἀληθινή.

—Ὅχι, ὄχι! διαμαρτυρήθηκε ἡ
Ἑρμίνη. Δὲν μοιάζεις διόλου μὲ ζη-
τιάνη. Μπορεῖ τὰ ροῦχα σου νὰ εἴ-
ναι παλιὰ καὶ ξεθαμμένα καὶ τὰ πα-
πούτσια σου χαλασμένα, μὰ δὲ μοιά-
ζεις μὲ ζητιάνη καὶ οὔτε θὰ μοιάσῃς
ποτέ σου.

—Μιὰ μέρα ἓνα ἀγοράκι μοῦ ἔ-
δωσε ἓνα σελλίνι, εἶπε ἡ Σάρα καὶ
γέλασε ἀθελά τῆς μ' αὐτὴ τὴν ἀνά-

Ὁ Μπέμπης γιαιτρεύει τὸν Αἴαντα, πραγματικὸ μεγάλο τοῦ φίλου

μνηση. Νά το! Έκανε βγάζοντας την κορδέλλα που είχε στο λαιμό της. Δεν θά τού έρχόταν ποτέ στο νου να μού δώση έλεημοσύνη, αν δεν έμοιαζα σ' αλήθεια με ζητιάνο.

Τά δυο κορίτσια με τὰ μάτια ακόμη δακρυσμένα, άρχισαν νά γελούν.

— Και ποιά ήταν τὰ αγοράκια που σου τ'όδωσε; ρώτησε η Έρμίνη, κοιτάζοντας τὸ τρυπημένο σελλίνι.

— Ήταν ένα χαριτωμένο παιδάκι, απάντησε η Σάρα, καί έδωκεν από τὸ σπῆτι του γιὰ νά πάη φαίνεται, σὲ κάποια γιορτή. Είναι ένα από τὰ παιδιά τῆς Μεγάλης Οἰκογένειας, εκείνο που έχει τὰ παχουλὰ γαμπάκια καί πού ἐγὼ τὸ βίφτισα Γκύ. Ἡ κάμαρά του θά ήταν γεμάτη παιχνίδια, καρχιμέλλες καί κάθε λογῆς γλυκά, καί θά κατάλαβε φαίνεται πὼς ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε ἀπ' όλα αὐτά.

Ἡ Έρμίνη τινάχτηκε. Αὐτὰ τὰ τελευταία λόγια τῆς Σάρας τῆς ἔφεραν μιὰ ξαφνική ἐμπνευση:

— ὦ Σάρα! φώναξε, τί κουτὴ πού εἶμαι πού δὲν τὸ συλλογίστηκα πρωτίτερα!

— Τί πράγμα; ρώτησε ἡ Σάρα.

— Σήμερα τὸ πρωτὶ έλαβα ένα τόσο μεγάλο κασσελάκι, πού μού τὸ ἔστειλε μιὰ θεία μου, ἡ πιὸ καλὴ ἀπ' όλες. Είναι γεμάτο ὠραία πράγματα. Δὲν τὸ ἔχω ἀνοίξει ακόμη γιατί ἔφαγα πάρα πολλή πουτίγκα τὸ μεσημέρι. Ξέρω ὅμως τί θά ἔχη μέσα, ἔξακολουθῶ μεπερεδύοντας τὰ λόγια τῆς ἀπὸ τὴν βία τῆς νά τὰ πῇ γρήγορα: Θά ἔχη καίηκα, θά ἔχη παστιτσάκια, κουλούρια, μπισκότα, κόνιτιτα, σοκολάτες. Θά πάω νά τὸ φέρω καί θά τὰ φάμε όλα!

Ἡ Σάρα πιάστηκε ἀπὸ τὸ χέρι τῆς Έρμίνης. Τὴν ἔπιανε ζάλη μόνο πού ἀκουγε όλα αὐτὰ τὰ ὠραία πράγματα.

— Νομίζεις πὼς θά μπορέσης νά τὸ φέρεις μόνη σου ὡς ἐδῶ ἐπάνω; ρώτησε.

— ὦ, εἶμαι βέβαιη! ἀπάντησε ἡ Έρμίνη.

Καί τρέχοντας στὴν πόρτα τῇ μι- σοάνοιξε καί κοίταξε ἔξω.

— Όλα τὰ φῶτα εἶναι σβυστά, εἶπε. Ὅλοι ἔπесαν νά κοιμηθοῦν. Θά κατεβῶ σιγά-σιγά καί δὲν θά με πάρουν εἰδηση.

Ἡ Σάρα ἔπιασε ἔξαφνα τὰ χέρια τῆς Έρμίνης. Τὰ μάτια τῆς ἔλαμπαν.

— Έρμίνη, εἶπε, μού ἦρθε μιὰ ἰδέα! Ἄς ποῦμε πὼς δίνουμε μιὰ μικρὴ γιορτὴ κι' ἄς καλέσουμε καί τὸ φυλακισμένο τοῦ γειτονικοῦ κελιοῦ. Θί λές;

— Μὰ καί βέβαια. Χτύπησέ της

στον τοῖχο. Ὁ δεσμοφύλακας δὲν μπορεῖ νά τὴν ἀκούσῃ.

Ἡ Σάρα πῆγε κοντὰ στὸν τοῖχο καί ἀκουσε τὴ δυστυχισμένη Μπέκυ πού ἔκλαιγε ἀκόμη. Τῆς χτύπησε τέσσερις φορές.

— Αὐτὸ σημαίνει: «Έλα νά με ἰδῆς, ἔχω κάτι νά σοῦ πῶ», ἐξήγησε.

Πέντε γοργὰ χτυπήματα τῆς ἀπάντησαν.

— Έρχεται, εἶπε.

Τὴν ἄλλη στιγμή ἀνοίξε ἡ πόρτα καί ἡ Μπέκυ παρουσιάστηκε. Τὰ μάτια τῆς ήταν κατακόκκινα καί μόλις ἀντίκρουσε τὴν Έρμίνη σήκωσε τὴν ποδιά τῆς καί ἄρχισε νά τὰ τρίβῃ.

— Μὴ με ντρέπεις. Μπέκυ, μὴ στενοχωριέσαι γιὰ μένα! φώναξε ἡ Έρμίνη.

— Ἡ μὲς Έρμίνη μᾶς προσκαλεῖ καί τίς δύο μας νά φάμε μαζὶ τῆς ένα κουτὶ γλυκά πού τῆς ἔστειλαν σήμερα καί πού θά μᾶς τὰ φέρῃ ἐδῶ ἐπάνω, εἶπε ἡ Σάρα.

Τὸ σκουφὶ τῆς Μπέκυ γλύστρησε κατὰ πίσω. Δὲν ἐπίστευε τ'αὐτιά τῆς.

— Γλυκά; ἔκανε, γλυκά γιὰ φάγωμα;

— Καί βέβαια, εἶπε ἡ Σάρα. Καί θά παίξουμε πὼς δίνουμε μιὰ μεγάλη γιορτή. . .

— Καί θά τὰ φάμε στὴν γιορτὴ αὐτὴ! συμπλήρωσε ἡ Έρμίνη. Τρέχω νά φέρω τὸ κουτὶ!

Τόση ήταν ἡ βία τῆς, πού καθὼς ἔφευγε τῆς ἔπесε τὸ σάλι ἀπὸ τοὺς ὤμους διχως νά τὸ πάρῃ εἰδηση καί κανεὶς δὲν τὸ πρόσεξε γιὰ νά τῆς τὸ δώσῃ. Ἡ Μπέκυ τὰ εἶχε χάσει ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς.

— ὦ μὲς, τραύλισε με δυσκολία, τὸ ξέρω καλά, ἐσεὶς τῆς εἶπατε τῆς μὲς Έρμίνης νά με προσκαλέσῃ. Ἔτσι μοῦρχεται νά κλαίω ἀπὸ τὴ χαρὰ μου.

Κι' ἦρθε κοντὰ στὴ Σάρα καί τὴν κοίταξε με λατρεία. Μὰ ἡ φαντασία τῆς Σάρας εἶχε ἀρχίσει κιόλας νά δουλεύῃ ἐντατικά. Μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἄθλια σοφίτα, παρὰ τὸ ἀδάσταχτο κρύο, παρὰ τὴν κούρασὴ τῆς καί τὴν πείνα τῆς, ἡ πρότασις τῆς Έρμίνης τὴν εἶχε ἐνθουσιάζει.

Ἀναστένανε βαιθιά:

— Ὅταν πάνε όλα πολὺ ἄσχημα, εἶπε, ἔρχεται πάντα κάτι εὐχάριστο πού δὲν τὸ περιμένεις. Ὁ ἄλλος κανεὶς πὼς ἕνας καλὸς Μάγος ἔρχεται καί τὰ διορθώνει. Αὐτὸ εἶναι κάτι πού πρέπει πάντα νά τὸ θυμάμαι! Ποτέ κανεὶς δὲν εἶναι δυστυχισμένος ὡς τὸ τέλος.

Καί χαρούμενη χτύπησε τὴν Μπέκυ στὴν πλάτη:

— Έλα, δὲν κάνει πιά ἄλλα κλάματα γι' ἀπόψε, εἶπε. Τώρα νά με βοηθήσῃς νά στρώσουμε τὸ τραπέζι.

— Νά στρώσουμε τὸ τραπέζι, μὲς; ἔκανε ἡ Μπέκυ με ἀπορία, κοιτάζοντας γύρω τῆς. Καί με τί;

— Ἀλήθεια, δὲν ἔχουμε τίποτε, εἶπε ἡ Σάρα χαμογελώντας καί ρίχνοντας κι' αὐτὴ μιὰ ματιὰ στὴ γυμνὴ σοφίτα. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή εἶδε κάτω στὸ πάτωμα κάτι κι' ἔσκυψε καί τὸ σήκωσε γεμάτη χαρὰ. Ἦταν τὸ κόκκινο σάλι τῆς Έρμίνης.

— Ξέρω πὼς τῆς Έρμίνης δὲν θά τῆς κακοφύνη, φώναξε, αὐτὸ τὸ σάλι θά τὸ βάλουμε γιὰ τραπεζομάνηλο. Τί ὠραίο πού εἶναι!

Ἐσπρωξαν τὸ τραπέζι στὴ μέση καί τὸ σκέπασαν με τὸ σάλι. Τὸ κόκκινο εἶναι στ' ἀλήθεια μοναδικὸ χρῶμα. Μόλις ἔρριξαν τὸ σάλι ἐπάνω στὸ τραπέζι, εὐθὺς ἡ κάμαρα ἄλλαξε ὄψη, ζεστάθηκε.

Ἡ Σάρα στάθηκε σκεπτική γιὰ μιὰ στιγμή:

— Καί τώρα, τί ἄλλο χρειάζεται; εἶπε. Γιὰ στάσου νά σκεφθῶ λιγάκι. Ὁ Μάγος θά μού στείλῃ διχως ἄλλο καμμιὰ καλὴ σκέψη.

Ἐκρυψε τὸ πρόσωπο μες στὰ χέρια τῆς καί σὲ λίγο φώναξε με χαρὰ.

— Βρήκα! βρήκα! Θά ψάξω στὸ μπαούλο μου πού εἶχα δταν ἦμουν πλούσια!

Καί με τὰ λόγια αὐτὰ ἔτρεξε στὴ γωνιά ὅπου βρισκόταν τὸ μπαούλο.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΜΑΘΗΤΡΙΑ

Νά, μεγάλωσα, παιδιά, καί μού πήρανε μιὰ σάκκα. Μὲ δυὸ στρογγυλά κλειδιά ποῦχει μέσα καί μιὰ πλάκα.

Δέτε, ἀκόμα ένα μικρὸ Μοῦχουνε, παιδιά μου, πάρει (Βῆτα, γάμα, δέλτα, ῶ), Νά διαβάξω, ἀλφαβητάρι.

Μοῦβαλαν καί μιὰ ποδιά Σκούρα—Θέ μου, τί γελοῖο Μὰ ἔτσι, λένε, τὰ παιδιά Πάνε πάντα στὸ σχολεῖο.

Ἐχω ἀκόμα ένα κουτὶ Μὲ μολύβια καί κραγιόνια. . . —Πόσο οἱ ἄνθρωποι εἰν' κουτοί. . . Δὲν τὸ γέμιζαν. . . μπομπόνια; . .

Μὰ ἡ μαμμὰ λέει σοβαρά, —Γράμματα καλὰ ἂν δὲν μάθης, Δέστο στὸ μυαλό γερά, Χίλια βάσανα θά πάθης. . .

Κι' ἔτσι—σάν ένα καλὸ Κοριτσάκι, τὸ βιβλίο Παίρνω, πρόσχαρα γελῶ. Καί τραβάω γιὰ τὸ σχολεῖο. . .

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ-ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΤΑ ἐγγόνια μου ἔχουν στὴ γειτονιά τους ἕναν παπαγάλο, πού τὰ διασκεδάζει πολὺ με τὴ νόστιμη φλυαρία του· καί σήμερα πού πῆγα, μ' ἔκαμαν νά τὸν ἰδῶ καί νά τὸν ἀκούσω. Εἶν' ένα μεγάλο καί πραγματικῶς ὠραίο πουλί, με χοντρὸ κεφάλι καί φτερά πράσινα καί κόκκινα. Ἀλλὰ τὸ στόμα του δὲν παύει στιγμή. Ὅ, τι ἀκούει, τὸ ξαναλέει καθαρώτατα, καθ'αὐτὸ ἀνθρωπίνισα, μιμούμενος πιστὰ τὴ φωνὴ καί τὸν τόνο τοῦ. . . πρωτοτύπου, ἔτσι πού νομίζεις πὼς ἀκούς τότε γυναῖκα, τότε ἄντρα, τότε παιδί καί τότε. . . ζῶο. Γιατὶ κάνει καί τὸ γάϊδαρο τοῦ μανάδου, καί τὴν κατοῖκα τοῦ γαλατᾶ. Μιμεῖται τὴν κυρία του πού φωνάζει τὴν ὑπηρετρία, τότε σιγὰ, τότε δυνατὰ, τότε με θυμὸ: «Θοδώρα! . . Θοδώρα! . . . Θοδώρα! . . .». Κάνει ἀπαράλλαχτα τίς φράσεις ἀπὸ τίς κουθέντες πού ἀκούει στὸ σπῆτι ἢ στὴ γειτονιά: «Καλὲ τί λές! ἂ, μπά, μπά, μπά! . .». Ἡ: «Μὰ σοῦ εἶναι ἕνας! πῶ, πῶ, πῶ!».

Τέτοια τὸν ἀκουσα νά λέγῃ ένα σωρὸ· καί δὲν μπορῶ νά σᾶς πῶ πόσο γέλασα. Ἡ κοινὴ λαϊκὴ φράσις «τί γελάς; μαῖμού χορεύει;», δείχνει πὼς τὸ πιὸ ἀστείον, τὸ πιὸ γελαστικὸ στὸν κόσμον εἶναι ὁ χορὸς τῆς μαῖμου. Δὲν τὸ πιστεύω. Τὸ μίλημα τοῦ παπαγάλου εἶναι πολὺ ἀστεϊότερο. Ὁ πιὸ σοβαρὸς, ὁ πιὸ μελαγχολικὸς ἄνθρωπος εἶναι ἀδύνατο νά μὴ γελάσῃ ἀκούγοντας νά μιλά ἕνας παπαγάλος με τόσο τέλεια μίμηση, σάν αὐτὸν πού ἀκουσα σήμερα με τὰ ἐγγόνια μου. Καί τέτοιοις βέβαια θά ἦταν κι' ἐκεῖνος πού ἔκαμε τόση κατάπληξη στὸ χωριάτη, πού πρώτη του φορὰ ἔδλεπε παπαγάλο. Θά ξέρετε τὸ παλιὸ ἀνέκδοτο: Ὁ χωριάτης, λέει, περνοῦσε μεσημέρι ἀπὸ ένα δρόμο πού ἦταν ἔρημος. Ἀξαφνὰ ἀκούει: «Καλημέρα, μπάρμπα!». Κοιτάζει γύρω του, κανένας. Κάνει δυὸ βήματα, καί πάλι: «Καλημέρα, μπάρμπα! . . Καλὰ εἶσαι;». Τὴν τρίτη φορὰ, ἐπιτέλους, ἔξακριδώνει πὼς τοῦ μιλοῦσε ένα πράσινο πουλί, μέσ' ἀπὸ ένα κλουβί, κρεμασμένο στὸ παράθυρο ἑνὸς μαγαζιοῦ. Καί βγάζοντας τὴ σκούφια του, τοῦ λέει: «Μὲ συμπαθεῖς, ἀφεντικό, πού σὲ πῆρα γιὰ πουλί!».

Ἦστερα, με τὰ ἐγγόνια μου, μιλῆσαμε πολὺ γιὰ παπαγάλους καί θυμηθήκαμε κι' ἄλλα σχετικά ἀνέκδο-

τα, ἀνάμεσα σ' αὐτὰ καί κάποιο νοστιμώτατο, πού διηγήθηκε μιὰ φορὰ στὸν Ἀνανία ὁ κ. Ν. Ποριώτης: Ἐνα πολεμικὸ καράβι στάθηκε σ' ένα λιμάνι τῆς Ἀφρικῆς, καί κάθε ναύτης ἀγόρασε ἐκεῖ κι' ἀπὸ ένα παπαγάλο. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ παπαγάλοι ἄρχισαν νά μιλοῦν, ἐκτὸς ἀπὸ ἐκεῖνον πού εἶχε ἀγοράσει ἕνας ναύτης ὠραῖος. Καί κάθε μέρα, ἀκούγοντας τοὺς ἄλλους καί ζηλεύοντας, τοῦ παραπονίσταν με τὴν ὀδραϊκὴ προφορά του: «Παπαάλοζα (παπαγαλάκι) πὲς καί σὺ κανένα λόο!». Ἐπιτέλους ὁ βουδὸς παπαγάλος τὸ ἔμαθε. Καί μιὰ μέρα, οἱ ναῦτες τὸν ἀκουσαν—καί φαντάζεσθε με τί γέλια—νά λέγῃ ἀπαράλλαχτα ὅπως τοῦ τῷλεγε ὁ κύριός του: «Παπαάλοζα, πὲς καί σὺ κανένα λόο!».

Τὰ ἐγγόνια μου με ρώτησαν ἂν εἶναι ἀλήθεια καί κάποια ἄλλα ἀνέκδοτα παπαγάλων πού ἔχουν ἀκούσει, π. χ. γιὰ ἕναν πού, δταν τὸν πῆρε ἕνας κλέφτης, φώναξε μέσα ἀπ' τὸ σακκὶ πού τὸν εἶχε βάλει, «κλέψανε τὸν παπαγάλο!», ὡς πού τὸν ἀκουσαν καί τὸν βρήκαν· καί γιὰ ἕναν ἄλλον, πού ἐμαρτύρησε τὴν ὑ-

πηρέτρια πὼς ἔσπασε ένα ποτήρι καί τὸ πέταξε στὰ σκουπίδια. Ἀλλὰ τοὺς εἶπα πὼς αὐτὰ εἶναι ψέμματα. Τὰ πλάττουν, τὰ λένε καί τὰ πιστεύουν ἀπλοϊκοὶ ἄνθρωποι, πού δὲν ξέρουν πὼς οἱ παπαγάλοι μιλοῦν. . . παπαγαλίστικα, μιμούνται δηλαδή κάθε ἤχο, κάθε φωνή, καί τὴν ἑναρθη τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ μηχανικά, χωρὶς νά καταλαβαίνουν τὸ νόημα, χωρὶς νά ξέρουν τί λένε. Μπορεῖ βέβαια ἕνας παπαγάλος νά προδῶσῃ κι' ένα μυστικόν, ἀλλὰ χωρὶς σκέψη, χωρὶς νά τὸ θέλῃ, ἐπαναλαμβάνοντας μιὰ κρυφὴ ὁμιλία πού ἔτυχε νά ἀκούσῃ. Ἀκόμα καί στὴ συνειθισμένη ἐρώτηση, «παπαγάλο, θέλεις μαῖντανό;», μερικοὶ παπαγάλοι ἀπαντοῦν «τὸν κακὸ σου τὸν καιρὸ!», ἐπειδὴ τοὺς τὸ ἔχουν μάθει, κι' ὅχι ἐπειδὴ ξέρουν τί θά πῇ μαῖντανός ἢ πὼς εἶναι γι' αὐτοὺς δηλητήριο.

Στὸ τέλος, ὁ μικρός μου ἐγγονὸς ρώτησε: «Ἀλήθεια, ποιά εἶναι ἡ πατρίδα τῶν παπαγάλων;». Κι' ὁ μέγας τοῦ ἀποκρίθηκε: «Ἡ Παπαγαλλία!». Νά ἐν' ἀλογοπαίγνιο πού θά τὸ υἱοθετοῦσε κι' ὁ Ἀνανίας.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΜΑΓΕΜΜΕΝΟ ΡΟΔΟ

7.

Ἡ ὠραία νέα τότε τοῦ διηγήθηκε: Ἦταν στὴν ὑπηρεσία μιᾶς βασιλοπούλας πού τὴν ἔλεγαν Χαοιτίνη, καί κατοικοῦσε στὸ παλάτι ἐκεῖνο πού φαίνόταν στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, στὸ νησάκι τῆς λίανης. Εἶχε καταφύγει ἐκεῖ γιατί τὴν κυνηγοῦσε ἕνας ἔχθρος τῆς, κακὸς ἄνθρωπος, πού ἤθελε νά τὴν κάμῃ γυναῖκα του, μὰ δὲν τὸν ἤθελε. Γιὰ τὴν ὥρα ἦταν σὲ ἀσφάλεια, γιατί ὁ ἔχθρός της δὲν ἤξερε ποῦ βρισκόταν· δταν τὸ μάθαινε ὅμως, θά πῇ γαινε στὸ παλάτι, καί τότε ποῖός θά γλύτωνε ἀπὸ τὰ χεῖρα του τὴν καλὴ βασιλοπούλα; Γιατὶ δὲν εἶχε στὴν ὑπηρεσία της πρὸς μόνο γυναῖκες, ὑπασπίστριες.

— Γι' αὐτὸ, ἔξακουλούθησε ἡ ὠραία νέα, πῆρα σήμερα μιὰ βάσκα κι' ἦρθα ἐδῶ, μήπως ἔβρισκα κανένα γενναῖο κι' εὐγενικὸ παλληκάρι, πού νά θελήσῃ νά διαφεντέψῃ τὴν κυρία μου, δταν τυχὸν ὁ ἔχθρός της θ' ἀρθῇ νά τὴν ἐνοχλήσῃ. Καί βοήθα σένα, πού εἶδα πόσο γενναῖος κι' εὐγενικὸς εἶσαι. Θά

θελήσης τώρα, όπως γλύτωσες ξμένα από τους ληστές, να γλυτώσης και τη βασιλοπούλα Χαριτίνη από τον κακό άνθρωπο που θέλει να την πάρει με τη βία;

— Πολύ ευχαρίστως! αποκρίθηκε ο Φλωράκης. Γύρισε τώρα στο παλάτι και σε λίγο θάρθω κι' εγώ. 'Αλλά, σε παρακαλώ, μην πής τίποτε για μένα στη βασιλοπούλα. Θέλω να της κάμω μια έκπληξη.

Η ωραία νέα δέχτηκε αυτή τη συμφωνία. 'Αλλά όταν γύρισε με τον Φλωράκη στην ακροποταμιά, είδε πως η βάρκα της είχε λυθεί και την έπαιρνε το ρέμμα μακριά.

— 'Α! φώναξε, η βάρκα μου φεύγει! Και τώρα πώς θα φτάσω στο νησί, για να γυρίσω στο παλάτι;

— Μη σε νοιάζει, της είπε ο Φλωράκης, κι' εγώ θα πιάσω τη βάρκα σου και θα τη φέρω πίσω. Περίμενε εδώ.

Και βάζοντας το μαγεμένο ρόδο στο στόμα του, ευχήθηκε να βρεθίη μέσα στη βάρκα και βρέθηκε στη στιγμή. 'Επιασε τότε τα κουπιά κι' έφερε τη βάρκα εκεί που περίμενε η ωραία νέα. 'Ετσι αυτή μπορούσε τώρα να φτάσει στο νησί και να γυρίσει στο παλάτι. Κι' αποχαιρετώντας τον Φλωράκη του είπε:

— Όπως είπαμε! Σε περιμένω!

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΛ. ΒΑΔΙΝ

— Συνέχεια από το προηγούμενο—

Σε λίγο όμως να κι' έρχεται ο θεός Θωμάς πολύ πιό γρήγορα, απ' ό,τι περίμεναν. Αυτό έγινε γιατί δεν χρειάστηκε να πάει ως το χωριό μιά και στη μέση του δρόμου απάντησε τον Καπετάν Χαφούρ και τον σύντροφό του που έρχονταν να τον βρουν μαζί με τον πάρεδρο του χωριού και μεγάλη συνοδεία από 'Αραβες.

Ο Καπετάν Χαφούρ καθώς αντίκρουσε τα τρία παιδιά έστράβωσε το πρόσωπό του σά να έλεγε: «Πού βρέθηκαν πάλι αυτά τα ζωντόβουλα». 'Ηρθε όμως κοντά τους και άρχισε να τα συχαίρει για το θάρρος και την καρτεριά τους.

— Μά σύ, παιδί μου, είσαι παλληκάρι, είπε στον Γιάννη, κι' ήταν μεγαλώσης θά γίνης περίφημος στρατιώτης.

Είδαν κι' έπαθαν ως που να φορτώσουν το σκοτωμένο λιοντάρι στο ζώο· τόσο ήταν βαρύ. Ο Φραγκίσκος και ο Μιχαλάκης πήραν πάλι τη θέση τους στα δύο ζώα που είχε φέρει ο Καπετάν Χαφούρ και όλη η συνοδεία ξεκίνησε με το καλό για το χωριό όπου έφθασε μετά μιάν ώρα.

Εκεί ο Θωμάς Καστέρας αποχαίρετσε τον πάρεδρο και τους ανθρώπους του και

κάνει ακόμη χθές. Τι διαφορά! Τώρα καταλάβαινε πόσο είχε κάνει λάθος όταν χωρίς να το καταλάβει έπληρε τον πιό μακρύ και δύσκολο δρόμο.

Στον 'Αγιο Φίλιππο όλοι οι κάτοικοι έκαναν θερμότατη υποδοχή στον άτρόμητο λεοντοθήρα που έλευθερώσε τον τόπο από ένα φοβερό έχθρο.

Ο θεός Θωμάς και όσοι ήταν μαζί του πέρασαν την νύχτα τους στο σπίτι του γεωπόνου, που έμάλωσε κάπως τα παιδιά γιατί έφυγαν τόσο ξαφνικά, χωρίς ούτε να τον περιμένουν να γυρίσει από τα κτήματά του.

Την άλλη μέρα έφθασαν στον 'Αγιο Γερμανό. Εκεί άλλες πάλι χαρές που σκοτώθηκε το φοβερό λιοντάρι. Έκτακτες τιμές έγιναν στον Θωμά Καστέρα. Ο Διοικητής βγήκε να τον υποδεχθή, και τον συχαίρηκε θερμά.

Ο Θωμάς Καστέρας απαντώντας στα λόγια του είπε: Δέχομαι τα συχαρητήριά σας, κύριε Διοικητά, αφού μάλιστα φέρνω από το Βοΰ· 'Ιζέλ όχι μονάχα ένα λεοντάρι, αλλά δλόκληρη οικογένεια.

Και λέγοντας αυτά ο θεός Θωμάς έδειξε στον Διοικητή τους τρεις άνιψιούς του, που στα πρόσωπά τους ή μεγάλη χαρά είχε σδώσει κάθε σημάδι της στενοχώριας που είχαν τραβήξει όλον τον τελευταίο καιρό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΒ'

Μετά δέκα χρόνια

Και τώρα, αγαπητά μου παιδιά, αν θέλετε να μάθετε τί απόγιναν οι τρεις μικροί μας φίλοι, έλατε μαζί μου στο 'Ελ· 'Οσάνα που βρίσκεται στον δρόμο της Βίσκρας μεταξύ Βίσκρας και 'Ελ Καντάρας κι' ως περάσουμε μαζί στην έπαυλη του Καστέρα.

Πρίν ακόμη διαβήτε την πόρτα θα ιδήτε μιά τάξη μεγάλη και πως όλα είναι περιποιημένα, πολιτισμένα και στη θέση τους. 'Αρκεί μονάχα να ιδήτε την κομψή έπαυλη και τα πυκνά δλόπρασινα δένδρα που την κυκλώνουν: ευκάλυπτους και μεγαλόπρεπες φοινικιές που κάτω από την σκιά τους μεγαλώνουν πάλι άλλα δένδρα όπωροφέρα, μηλιές, α-

πιδιές, καρυδιές και παρόμοια.

Μπορείτε μάλιστα να μπήτε έλευθερα στο σπίτι, γιατί η φιλοξενία είναι πατροπαράδοτη στην οικογένεια Καστέρα κι' όποιος κι' αν είναι γίνεται πάντοτε δεκτός με μεγάλη προθυμία. Ο κύριος του σπιτιού είναι ένας άντρας πρόσχαρος και μεγαλόσωμος. Θά σάς σφίξη το χέρι και τρεις νέοι με ευγενικούς τρόπους θά έλθουν να σάς χαιρετήσουν. Είναι και οι τρεις τους, δυνατοί και γεροί.

Αφού ξεκουρασθήτε και φάτε στην μεγάλη τραπέζια του σπιτιού, αν θελήσετε να μάθετε τίποτε περισσότερα από την τόσο ευτυχισμένη και ευγενική αυτή οικογένεια μη φοδηθήτε πως θά φανήτε αδιόκριτος. Ο φίλος μας ο Γιάννης με μεγάλη χαρά θά σάς διηγηθή όσα συνέβηκαν από την αξιοσημείωντη εκείνη νύχτα που ο θεός τους ηύρε τους μικρούς άνιψιούς του στην κορυφή του Βοΰ· 'Ιζέλ.

Ακούστε λοιπόν.

Στην αρχή ο λεοντοθήρας βρέθηκε σε κάποια άμχανία. Δεν ήξερε κι' αυτός τί να πρωταρχίσει με τους τρεις μικρούς του άνιψιούς που έντελώς ξαφνικά ή θεία Πρόνοια του έρριξε στην άγκαλιά του. Όλη του ή παρουσία δεν ήταν παρά λίγες χιλιάδες φράγκα. Το δέρμα του περίφημου μαύρου λέοντα έπούλησε ο Θωμάς Καστέρας, μιά για μικρό ποσό σ' ένα έμπορο δερμάτων, στην πόλι Κωνσταντίνα. Για να μπορέσει όμως να αναθρέψει και να μεγαλώσει τα τρία παιδιά, ο Θωμάς ως τη στιγμή εκείνη δεν είχε ποτέ σκεφθή για το μέλλον του, γιατί όπου κι' αν πήγαινε, όλοι τον δέχονταν με χαρά. 'Αν ήθελε μάλιστα θά μπορούσε να ζή όλο το χρόνο περίφημα χωρίς να ξοδεύη μιά πεντάρα, πηγαίνοντας πότε έδω και πότε εκεί, πότε στον ένα φίλο του κτηματία και πότε στον άλλον. Γιατί όλοι έπιθυμούσαν να περιποιηθούν τον άτρόμητο αυτόν κυνηγό που ήταν έτοιμος να ριψοκινδυνεύσει τη ζωή του για τους άλλους.

Αλλά ο Θωμάς Καστέρας όχι μόνον δεν καταδεχόταν να περνά μιά τέτοια ζωή, σάν παράσιτος, αλλά είδε πως δεν ήταν δυνατόν να σέρνη τ' άνίψια του από πόλη σε πόλη. Για πρώτη φορά σκέφθηκε τότε ν' αφήσει την επικίνδυνη δουλειά του και να πάρη ένα κτήμα να το δουλέψη όπως τον συμβούλευαν όλοι.

Φυσικά όλοι οι φίλοι του τον βοήθησαν στη νέα του εργασία. Όπως μάλιστα πρότεινε ο Γενικός Διοικη-

της της Βίσκρας το Δημόσιο παραχώρησε στον Θωμά Καστέρα, για όσα είχε κάνει πρς το κοινό καλό, πενήντα στρέμματα από τα πιό καλά χωράφια στην περιοχή της 'Ελ Ουτάνας.

Αυτό όμως δεν έφθανε· χρειάζονταν ακόμη κεφάλαια για να χτίσει ένα σπίτι και αποθήκες, ν' αγοράσει ζώα και ό,τι άλλο έπρεπε νάχη για να καλλιεργήση το κτήμα του. Δηλαδή του χρειάζονταν δεκαπέντε ως είκοσι χιλιάδες φράγκα. Πού θά τάραισε;

Αλλά νά, που ο Θεός βοηθάει τους καλούς ανθρώπους.

Εκεί που ο Θωμάς Καστέρας σκεπτόταν πως να βρή τα χρήματα, ο ταχυδρόμος του έφερε ένα περίεργο γράμμα. Ήταν ένας χοντρός φάκελος, σκεπασμένος δλόκληρος από γραμματόσημα και μ' ένα σωρό διευθύνσεις έπιγραφές και σημειώσεις πουδειχναν πως το γράμμα είχε πάει κι' είχε έλθει σε πολλά μέρη και πού καναν την πρώτη έπιγραφή να μη διαδάζεται πιά. Το γράμμα απευθυνόταν στον Γιάννη Καστέρα, χωρίς δυο δλόκληρους μήνες να μπορή να τον βρή, γιατί καθώς ξέρουμε ο μικρός μας φίλος κυνηγούσε κι' αυτός το θείο του.

Στο γράμμα αυτό ο κ. Κασούτης έφοπιστής στην Μασσαλία, ανήγγελε στον Γιάννη Καστέρα, γιό του μακαρίτη 'Αντώνη Καστέρα, ότι ο πλοίαρχος Μάριος Γαστάλδης πέθανε ξαφνικά στο πλοίο «Γαβριέλλα»

και πως του άφησε στην διαθήκη του είκοσι χιλιάδες φράγκα για την τιμιότητα που έδειξε ο μικρός όταν βρήκε το πορτοφόλι του πλοίαρχου μ' ένα μεγάλο χρηματικό ποσόν και του το επέστρεψε ανέγγιχτο. Ο κ. Κασούτης λοιπόν έγραψε ότι ως έκτελεστής της διαθήκης του πλοίαρχου Γαστάλδης έστειλε στο όνομα του Γιάννη είκοσι χιλιάδες φράγκα στην Τράπεζα της 'Αλγερίας. Τα χρήματα αυτά ο Γιάννης θά μπορούσε να τα πάρη άμέσως είτε από την Τράπεζα της 'Αλγερίας είτε από το υποκοτάστημα της στην Κωνσταντίνα.

Νά λοιπόν, που τα χρήματα του καλού πλοίαρχου ήρθαν στην κατάλληλη στιγμή για να βολέψουν την περίσταση.

(Ακολουθεί)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΓΙΑ ΤΑ ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΤΟΥ ΥΠΝΟΥ

'Ανέδυσες απ' το βυθό του ύπνου μ' αστέρια και κοχύλια μέσ' στα χέρια και, μέσ' στα μάτια σου, τη σκοτεινή [δρασιά]

των θαλασσών.

Καθώς τ' ανοίγεις, θέλω πρώτος να [δεχτώ] το βλέμμα των· μήπως συλλάβω, προτού [σβύση], το νόημα του κόσμου που σ' εκράτησεν δλονυκτίς.

Σ. τ. Α. — Μιλήσαμε τελευταία για τον 'Υπερρεαλισμό. Νά, ένα ποίημα νέου ποιητού, του κ. Μάτσα, που είναι σχεδόν υπερρεαλιστικό, αλλά και σχεδόν... άριστούργημα.

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Κινεζάκια, προσφυγόπουλα του κινεζοϊαπωνικού πολέμου, που περιμένουν να πάρουν το συσσίτιό τους.

— 'Ε, πώς τα πήγες, παιδί μου; — Περίφημα μπαμπάκα μου!

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΕ ΠΕΡΙΜΕΝΕ ΦΕΤΟΣ...

Με περίμενε φέτος κι' είχε μήνυμα [στείλει]
Το νησί στολισμένο πρασινάδα κι' ά-
[φρό],
Για να στήσουμε πάλι το δικό μας
[χορό]
'Απ' το πρώτο ξημέρωμα, ως το ύστε-
[ρο δείλι].

Μόλις πάτησα χῶμα, μάνταμώσαν οι
[φίλοι]
Κι' άρχινήσαμε τρέλλες, το χορό τόν
[τρέλλο]
Με τόν κάρναρο, τάστρα, το λαό το
[δειλό]
Με τὰ πεῦκα, τὰ χόρτα·κι' ή ψυχή μου
[είχε 'Απρίλη].

Μὰ σέ λίγο τὰ πεῦκα, τὰ σμαράγδινα
[δάση]
Με τυλίξαν στὸνείρου τη ζωή την ά-
[χνή]
Κι' ως που άνττήχησε πάλι της αύγης ή
[φωνή]
'Ηχος ξένος δέν ήρθε τη σιωπή νά
[χαλάση].
Μελέαγρος [B]

ΤΟ ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΝΗΣΙ

"Ο ήλιος γέρνει στη δύση του. "Ολα
γύρω στη φύση παίρνουν ένα μαβί χρώ-
μα, πού τυλίγει την ψυχή μου σ' ένα
πέπλο μελαγχολίας και την μεταφέρει
σε κόσμους άπόκοσμους κι' όνειρεμένους.

Με τη λευκή μου βαρκούλα ταξιδεύω
πρός το αγαπημένο νησί. Γύρω μου πε-
τούν άσπρα πουλιά κι' ή βαρκούλα πε-
τά κι' αυτή πάνω στὰ κύματα. Φθάνω
στο νησί μου και πηδῶ στην άμμουδιά
του. Κάθουμαι σέ μιά άκρη και βυθίζω
το βλέμμα μου στο βαθυγάλανο της
θάλασσας. Το γλωμ φῶς τοῦ φεγγα-
ριοῦ παίζει με τη θάλασσα, σκορπί-
ζοντας πολύτιμα πετράδια στην ύγρη
επιφάνειά της κι' ή θάλασσα παίζει με
την άμμουδιά, ψιθυρίζοντάς της μαγι-
κά τραγούδια.

"Εξαφνα μένω έκστατική. Μέσα από
κάποιο κήμη προβάλλουν νεράιδες. "Ερ-
χονται σιμά μου κι' άρχίζουν νά χο-
ρεύουν. Τὰ μακρὰ και ξεπλεκα μαλλιά
τους κυματίζουν στο χάδι τοῦ άέρα και
τὰ κορμιά τους λικνίζονται στο ρυθμό
μιάς υπερκόσμιας μουσικής. Τὰ σώματά
τους είναι άύλα, άέρια, κι' άνάμεσα
άπ' αυτά, σάν από διάφανο κρύσταλλο,
βλέπω τη θάλασσα, την άμμουδιά, το
φεγγάρι. "Αθέλα ριγῶ κι' άνοίγω τὰ
μυαλά, γεμάτα άπό κατάπληξη, φόβο και
θαυμασμό. Μὰ νά! ο χορός τελειώνει
κι' οι νεράιδες μ' άνάλαφρα βήματα

φεύγουν. Μαγνητισμένη τις ακολουθῶ
και φθάνω στο δάσος. "Εκεί χάνονται
μὰ εγῶ προχωρῶ μέσα. Πού και πού
ξεφεύγει καμιά άσημένια άχτίδα από
τὰ πυκνά φυλλάματα τῶν δένδρων κά-
νοντάς με ν' άναπνῶ τρομαγμένη. Προ-
χωρῶ ὅλο και πὺδ βαθειά. Φθάνω στο
βαθύτερο σημείο "Απόλυτο σκοτάδι έ-
πικρατεί εκεί, μὰ ξάφνου φῶς ξεχύνε-
ται ὀλόγυρα. "Απ' ὅλες τις μεριές τοῦ
δάσους ἔρχονται παιδάκια μικρά, τρα-
γουδώντας. Με πιάνουν από το χέρι
και με σέρνουν σ' ένα χορὸ τρελλό. Ζα-
λισμένη από το άδιάκοπο ἔκείνο στρι-
φογύρισμα πέφτω κάτω κι' ἔκείνα φεύ-
γουν πάλι με τρελλὰ γέλια. Μένω μο-
νάχη. Σηκώνουμαι και μ' άνογὰ βήματα
γυρίζω στην άμμουδιά. Προχωρώντας
άκούω τις χαρούμενες τρύλλιες τῶν άη-
δονιδῶν. Μπαίνω στη λευκή μου βαρκούλα
και με ράθυμη ψυχή γυρίζω στη ζωή.

Συλβία [B]

ΕΜΜΕΤΡΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

"Ο Κώστας λέει στο φίλο του :
«Δέν ντρέπεσαι Τοτό
νά πάρης μόνο έντεκα
εἰς τὸ ένδεικτικό;»

—«Μὰ ἂν νά πάρω ἄριστα
δέν πρόφτασα, τί φταίει;»
λέει ο Τοτός, «Με εἶχανε
γραμμένον τελευταίον!...»

Λευκή Καμέλια

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 289ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Προταθέντος την 5 Αυγούστου 1939 προς εἰ-
ρεσιν τῶν Λύσεων τῶν εἰς τὰ φύλλα τῆς Διαπλά-
σεως Αδγούστου, 7)βρίου, 8)βρίου και Νοεμβρίου
1939 δημοσιευθεισῶν 191 Πνευματικῶν "Ασκή-
σεων.

(Οι ακολουθοῦντες ἕκαστον ὄνομα τρεῖς
ἀριθμοὶ σημαίνουν : ο πρώτος τὰς εὐρεθεί-
σας ὁρθὰς Λύσεις, ο δεύτερος τὰς Εὑρημα
Λύσεων και ο τρίτος τὰς Εὑρημα "Επιμο-
νῆς, συμφώνως μὲ τὸν "Οδηγὸν τοῦ Συνδρο-
μητοῦ, Κεφ. Δ', § 25.

Οι "Ισοτίμοι ὄλων τῶν τάξεων ἔχουν
τὸ δικαίωμα, οἱ μὲν τοῦ Α' Βραβείου νά
δημοσιεύσουν τὴν εἰκόνα τῶν ἐπὶ πληρωμῇ
δρ. 40 διὰ τὰ ἔξοδα τοῦ κλισιῆ και νά χορη-
γούν, ἐντὸς τριμήνου τὸ πολὺ από σήμεραν,
(διότι κατόπιν παραγράφεται τὸ δικαίωμα
τοῦτο.) ἕνα ολονήμερον θέλουν τὸνον «Δια-
πλάσεως» τῶν ἐτῶν 1894 — 1939 (Β' Πε-
ρίοδος) μὲ ἔκπτωσην δέκα πέντε (15) δραχ-
μῶν. Οἱ τοῦ Β' Βραβείου ν' ἀγοράσουν δ-
μοιον Τόμον μὲ ἔκπτωσην δέκα (10) δρ. και
οἱ τοῦ Γ' μὲ ἔκπτωσην πέντε (5) δρ. "Ιδε και
"Οδηγὸν Συνδρομητοῦ, Κεφ. Ε' § 6 και 7).

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 15 ἐτῶν και ἄνω, κα-
θὼς και ὅσοι δέν ἐσημείωσαν ἡλικίαν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Δουλούδι
τῶν "Αλπεων 178, 18,9.

"Ισοτίμοι : Πρόμαχος τῆς "Ελευθε-
ρίας 178, 18,9. Ρεπόρτερ, 173, 18,9. Δα-
φνούλα, 170, 17,9. "Ηλιοπερίχυτη, 173,
18,9. Δάφνη, 184, 19,9. Ρήγισσα, "Ανε-
ρούσα, 177, 18,9. "Αδολάφ, 184, 19,9.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Σείριος,
151, 16,9. "Ακρίτας, 160, 16,9.

"Ισοτίμοι : Αἰὲν "Αριστέειν, 165,
17,8. Σπογγαλιεύς τοῦ Αἰγαίου 157,
16,8. Λευκή Καμέλια, 160, 16,9. Μαχα-
ρανή, 169, 17,9. Σίφουνας, 161, 17,9.
Δοξασμένο "Ακρωτήρι, 171, 18,9.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : "Αντι Κόγ-
κα, 145, 15,8. "Αρμα τῆς Νίκης, 144, 15,7.
Διλή Τσελίνα, 134, 14,9.

"Ισοτίμοι : "Ασπρος Γλάρος, 145, 15,9.
Γκάλικ, 147, 15,7. Νυχτοτράγουδο,
152, 16,9.

ΕΠΑΙΝΟΣ : "Ελληνοπούλα, 130, 13,9.
Γελαστός "Αντιπλοίαρχος, 123, 13,7. Ρι-
χάρδος Λεοντόκαρδος, 117, 12,9.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Προσωπιδοφό-
ρος, 49,5,2. "Αλεξ. Ν. "Ανδρόνικος, 3, 1,1.
Ροζελάντια, 84,9,4. Σουσουράδα, 33,4,2.
Βοσκαρού, 13, 2,1. Μικρός Ζωγράφος,
10, 1,1. Μόνα Λίτσα, 32, 4,2.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (14 ἐτῶν και κάτω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Τριανταφυλ-
λάκι, 162, 17,9.

"Ισοτίμοι : Νηρεὺς, 158, 16,7. Αἰγαιο-
πελαγίτης, 156, 16,9. Σκυριανόπουλο, 159,
16,9. "Εγῶ, 151, 16,9. Αἴγλη, 181, 19,9. Ρο-
βινσῶν Κροῦσος, 164, 17,9. Περιοικού-
λης, 175, 18,9. Μορφεὺς, 155, 16,9. Κε-
φαλλονικοπούλα, 151, 16,7. "Αλεξανδρι-
νός, 155, 16,9. Μικρούλα Ντόρη, 167,
17,9. Γαλανομάτα, 156, 16,8. Νυκτολού-
λουδο, 151, 16,9. "Ασπρο Κουνελάκι, 183,
19,9. Μουσίτσα, 148, 15,9.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Μικρή
Καλλιτέχνης, 132, 14,8. Μαρίδα τοῦ Φα-
λήρου, 105, 11,8.

"Ισοτίμοι : Στίλβη, 121, 13,8. Μαρία
Συγκλητική, 117, 12,9.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Αδγῆ, 110,
11,8. Α. Πατάκης, 96, 10,9.

ΕΠΑΙΝΟΣ : "Αλιεύς τοῦ Αἰγαίου,
73, 8,3. Μπεμπέκα Μανδαλάκη, 69,7,6.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Γ. "Εμ "Απο-
στολάκης, 49, 5,3. Κότσουφας, 35, 4,2.
Μαρτίν Ντάλ, 13, 2,1. Νεῖλος 30, 3,2.
"Αγοστολάκι, 34, 4,4. Στροβόζυλο, 15,
2,1. "Ιβανός, 27, 3,3. Πολυτένη Κου-
κουβίνου, 22, 3,1. Νεφέλη, 60, 6,4. "Αρ-
τανιάν, 34, 4,2. Μάγκας, 43, 5,4. Σπύ-
θα, 21, 3,2. Αἰθόη, 12, 2,1. Νέλλου, 25, 3,1.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

"Αθήναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 23 Σεπτεμβρίου 1939

ΑΦΟΥ ἔγινε κι' ή 44η Κυριακή, δέν
μένουν γιὰ τοῦτο τὸ χρόνο παρὰ τάποτα-
λέσματα κανενὸς ἀκόμα Διαγωνισμοῦ Λύ-
σεων. Γιατί τοῦ Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθε-
σιν "Ασκήσεων θά δημοσιευθοῦν σ' ἕν' από
τὰ πρῶτα φυλλάδια τοῦ Δεκεμβρίου, ὥστε
νά μετρηθοῦν ὅλες οἱ "Ασκήσεις τοῦ καθ-
νὸς συνθέτη πού θά ἔχουν δημοσιευθεῖ ὡς
τὴν 30 Νοεμβρίου, και τότε θά προκηρυ-
χθῇ κι' ο νέος ἐτήσιος Διαγωνισμός γιὰ
τις "Ασκήσεις τοῦ 1941, ὥστε νά λάβουν
μέρος σ' αὐτόν κι' οἱ νέοι συνδρομηταί,
χωρὶς νά περιμένουν ἕνα ὀλόκληρο χρόνο.
Χωριστά, ἔννοεῖται, ἀλλὰ σχεδὸν συγγρά-
νως, θά δημοσιευθοῦν και τάποταλέσματα
τοῦ Διαγωνισμοῦ Καλλιγραφίας πού είναι
μαζὶ με τὸν Διαγωνισμὸ "Ασκήσεων (κατὰ
τὴν προκήρυξη δηλαδὴ, οἱ Συλλογῆς θά
κριθοῦν και ὡς γράψιμο). Τώρα σὰς θυμί-
ζω πῶς ή προθεσμία ὄλων τῶν "Εκτάκτων
καλοκαιρινῶν Διαγωνισμῶν λήγει τὴν 31
"Οκτωβρίου. Τῆς «45ης Κυριακῆς» ἀργό-
τερα : 30 Νοεμβρίου.

Μ. κερὴ Βιρτοδόξα, ο κ. Φαίδων κι'
οἱ ἄλλοι ὅλοι σ' εὐχαριστοῦν. Εἶδα τι ὡ-
ραία πού πέρασες στὸ χωριὸ με τοὺς ἀ-
πλοϊκοὺς ἀνθρώπους και τὰ καλὰ ἡμέρα
ζῆσα. Γιὰ τὴ Μέθοδο Γαλλικῆς πού με ρω-
τᾶς, δέν τὴν ἔξρω, ἀλλὰ θά είναι καλὴ
ἀφοῦ σὸ ὠφέλησε τόσο. Μόνο οἱ λύσεις
γράφονται στὸ λυσόχαρτο—και σοῦ εἰσι-
λα—οἱ ἀπαντήσεις τῶν ἄλλων Διαγωνι-
σμῶν σὰ χαρτί ὀ,τιδήποτε.

Ναί, στὸ 29ο, "Εθνικὸν "Ιδεῶδες, ὁ-
πάρχει ο μῦθος πού λέε, ἀλλὰ μοῦ φαίνε-
ται περιεργὸ νά τὸν βρῶντες ἀντικατα-
γωγικῶς... "Ο «Εκφυλισμός» τοῦ Μάξ Νορ-
τῶν ἔκαμε ἐντύπωση στὴν ἐποχὴ τοῦ,
ἀλλὰ σήμερα διαβάξεται με μεγάλες ἐπι-
φυλάξεις. «Στίγματα» ἐκφυλισμοῦ μπορεῖ
νᾶχουν ὅλοι αὐτοὶ οἱ συγγραφεῖς πού τοὺς
ἔστινάξαι, ἀλλ' αὐτὸ δέν ἐμποδίζει νά εἰ-
ναι ἔξοχοι και μερικοὶ μεγάλοι.

Πολὸ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου,
Καίτη Βενιού, και θάθελα νά μοῦ γρά-
ψης στὸ ἔξης συντόμερα. Ναί, τὸ γράμμα
σου είναι ἀπὸ 14 Αὐγούστου και τὸ ἔλαβα
μετὰ ἕνα μῆνα! "Αν μοῦ γράψης συχνά,
και με προσοχή, θά δυναμώσης και στὴν
ὀρθογραφία πού εἶσαι ἀδύνατη. Εἰκόνας
παιδιῶν ἐκ τοῦ φυσικοῦ και ἄλλες μοῦ
στέλνουν πολλὰ Διαπλάσεῖς, ἀλλὰ δέν
πληρῶνουν τίποτα· ὅσες μάρεσουν, τίς
δημοσιεύω χάρισμα κι' εὐχαριστῶ μάλιστα
τοὺς «ἀνακρινόντας».

Φωτεινὴ "Αστέρη, πολὺ καλοὶ οἱ βα-
μοὶ σου, εὖγε. "Εννοία σου, και με τὸ νέο
σου ἑλληνικὸ ψευδώνυμο θά γίνης γρήγο-
ρα γνωστὸς, και πὺδ πολὺ μάλιστα ἀπ'
ὅσο εἶχες γίνῃ με τὸ ξενικὸ σου. Στὰ τυ-
πογραφικὰ Ἀθήνη, ή σωστὴ λέξη μπορεῖ
νὰ διαφέρῃ ἀπὸ τὴ λαθιασμένη κατὰ ἕνα
ἢ δύο γράμματα, ἀλλαγὲς ὅμως, ὅχι προσ-
θήκες. Ἀθάς δέν ἔχει γίνῃ, τὰ κενὰ εἰ-
ναι δέκα.

Χαίρω πολὺ, Θέτις, πού μπαίνει τώρα
και στὴν κίνηση. Σοῦ ἀνέκρινα τὸ ψευ-
δώνυμο και σοῦ εἰσιλα 10 τετράδια. Θυ-
μοδαί πολὺ καλὰ τὸνομα τῆς μαμμᾶς σου,
πού ἦταν ἄλλοτε συνδρομητρια, και νομί-
ζω πῶς εἶχε και ψευδώνυμο. Νά μοῦ γρά-
ψης συχνά.

Τὰ ἔλαβα ὅλα, Καμέλια, και χάρηκα
πού με ξαναθυμήθηκες. "Η ἀλήθεια είναι
πῶς ὅποιος θέλει νά μοῦ γράφῃ, βρῖσκει

καιρὸ και τὸ χεῖρωνα και τὸ καλοκαίρι.
Σε χαίρετοῦν ὅλοι και σὲ περιμένουν.
"Ανώνυμη Διαπλάσεῖς σου και Σανθὲ
"Ιππότη, ἔλαβα τὸ κοινὸ σας γράμμα κι'
ἔστᾶτεσα τίς παραγγεῖλες σας. Πῆτε στὸν
ἐξάδελφον πῶς τὸν δέχομαι πολὺ εὐχαρί-
σως. Με τὴ βάρκα πού σὰς πῆραν οἱ γο-
νεῖς γιατί προδιδωθήκατε με καλὸ βαθμό,
με τὰ ποδήλατά σας, και με μερικοὺς τό-
μους μου, φαντάζομαι τί ὠραία περνᾶτε
στὸ Φάληρον.

Χαίρω, Θερμὴ Πατριώτισσα, πού με
θυμάσαι πάντα, και μ' εὐγνωμονεῖς μάλι-
στα γιὰ τίς τόσες εὐχαριστήσεις πού σοῦ
δίνει τὸ κάθε μου φυλλάδιο κι' ή ἄλλη-
λογραφία σου με Διαπλάσεῖς σου. Νά σοῦ
ἔξω τὸ νοσηνόντι ἀδελφάκι, τὸ μέλλον
Διαπλάσεῖς—τί χαρά! "Η ταῖνια χρη-
σιμεύει δταν παραγγέλλῃ κανένας νά τοῦ
στεῖλῃ κάτι, νά ὅπως τώρα σοῦ τὸ 32ο
φυλλάδιο. Γιατί ἀντὶ νά φάχῃναι νά βρῶ
τὴ διεύθυνσή του και νά τὴ γράφω, κολ-
λῶ τὴν ταῖνια ἐτοιμὴ και τελειώνω.

"Αἰθόνη τῆς Τήνου, εὐχαριστῶ γιὰ τὸ
ἐσοπάθωμά. Καλὰ ὡς θέματα τὰ σκίτσα,
ἀλλὰ κατωμένα ἄσχετα. Πολλὰ μαδρα,
πολὺ χοντρές γραμμές. Τὸ «στὸν κίνδυνο
τοῦ οὐδερδρόμου», πού είναι καλὴ σύνθε-
ση, με πολλὴ κίνηση, ἄς ξαναγίνῃ με
γραμμὲς λεπτότερες, πρὸ πάντων οἱ ρά-
γιες κι' οἱ ῥοδὲς τοῦ κάρρου.
Εἶδα, Νυχτιάτικο Μῦθος, τί ὠραία
περνᾶς στὴν Κηφισιά και πόσο σοῦ ἀρέ-
σει ο τόμος μου πού ἀγόρασες. Κάνεις ὁ-
μως πολὺ καλὰ πού διαβάξεις και Μαθη-
ματικά. "Ε, ἀφοῦ ή ἀδελφὴ ἔμαθε τὸ ψευ-
δώνυμό σου και «τὸ εἶπε σ' τὸν κόσμο»,
ἔπρεπε νά τὸ ἀλλάξῃς. "Εστᾶτεσα.

"Α, και τὸ δικὸ σου ψευδώνυμο, Πη-
γωμένη "Αεεῖ, «τὸ ἔφερε ὁλος ὁ κόσμος»;
Νά τὸ ἀλλάξῃς λοιπόν δταν θά ἔλθῃς νάνα-
νέωσῃς τὴ συνδρομή σου και νά ἐγγράψῃς
τοὺς πέντε φίλους σου. Γερό, ἀλήθεια ἐ-
σοπάθωμά. "Εχω κι' ἕνα παλαιότερο γράμ-
μα σου, ἀλλὰ δέν πρόφτασα νάπαντήσω
σ' αὐτὸ, γιατί ἔλαβα τὸ νέο. "Εστὶ λοι-
πόν, δέν θά με ἀποχωρισθῇς «ποτὲ τῶν
ποτῶν»; Τί καλὰ!

Κόμη τῆς Φλάνδρας, σοῦ ἀνέκρινα τὸ
ψευδώνυμο—ἀλλὰ γιατί ἀγορίστικο, ἀφοῦ
εἶσαι κορίτσι;—και σοῦ εἰσιλα τέσσερα
τετράδια. Πραγματικῶς, ἔκτακτα πέρασες
τὸ ἔφρεντο καλοκαίρι, και σοῦ ἔδοξα
τοῦ χρόνου καλὸτερο—ἀν μάλιστα τὸν πο-
λὺ καλὸ σου βαθμὸ 17^{10/12}, τὸν καμῆς 20
κατὰ τὴν ἐπιθυμία σου. Πῶς και τὰ 15
χρόνια σου τὰ ἔκαμῃς 16; "Όλο και πε-
ρισσότερα, ὅλο κι' ἀνώτερα...

Αἰὲς Μπερούνη, δέν ἔξρω ἂν ο Ναπο-
λέων Λαπαθιώτης είναι και μουσικοσυνθέ-
της, οὔτε θυμάμαι κανένα μουσικὸ κομμά-
τι του. Μήπως αὐτὸ εἶναι ἀπὸ ἄλλον σὲ
στίχους δικούς του; Δέν ἔξρω ἐπίσης ἂν
θά ἐκδοθοῦν τὰ ἔργα τοῦ Ριάδη. "Αλλὰ νά
τὰ παρουσιάξουν ἄλλοι γιὰ δικὰ τοὺς δέν
πιστεύω.

Και τώρα, μόνο σύντομες ἀπαντήσεις :
"Εγγὴν "Ιππότη, θά σ' ἔλθω με χα-
ρά· ἔστᾶτεσα τίς παραγγεῖλες σου κι' ἔχω
ὁπόλοιο στὴ διαθέσῃ σου δρ. 5.—Προσ-
κοπίνια, πολὺ ὠραίοι οἱ σκοποὶ τοῦ Συλ-
λόγου τῶν «Φοινίκων» κι' ἐλπίζω νά ἐρ-
χῶσθῃς ὅλοι γιὰ τὴν πραγματοποίησιν
τους.—"Ολυμπιονίκη, τὰ ἔλαβα ὅλα, πε-
ρισμένον και τὸ ἐκτενέστερο γράμμα σου,
μὰ δχι πάλι μετὰ δύο μῆνες.—Βασίλει-
σα τῶν Ρόδων, ἔλαβα και τὸ τελευταίον
σου γράμμα ἀπὸ τὴν ἐξοχή και τώρα σὲ
περισμένον· δέν βράσω καμμία ἀνάγκη νάλ-
λάξῃς τὸ βράτο σου ψευδώνυμο.—Αἰμι-
λία Χῶβ, πολὺ καλὸς ὁ βαθμός σου, εὖγε·

ἐλπίζω νά μὴν ἀργήσῃς νά μοῦ ξαναγρά-
ψῃς.—Κόμη Μοντεχρεῖτε, σοῦ ἀνέκρινα
τὸ ψευδώνυμο· ὁμορφες οἱ φωτογραφίες,
ἀλλὰ πολὺ μικρὲς τὴν μιά—με τὸ παιδάκι
μόνο του—πού είναι καθαρῶτερη, θά τὴ
μεγαλώσω.—Κόκα, ἔχει καλῶς. «Ζερβολ»
είναι πολλοί· ο «Κατέρως» θά τελειώσῃ
πὺδ γρήγορα· τὸ μῦθος στεῖλε τὸν γιὰ τὴ
Σελίνα.—Χρυσὴ Πεταλούδα, χαίρω πολὺ
εἶδα τί ὠραία πού πέρασες στὴν "Ιδρα·
ὦ, σίγουρα ή δουλειά θά πάῃ καλὰ!...

—Σαλωνίτισσα, περαστικά τοῦ μπαμπά·
ἀπὸ τοὺς συγγραφεῖς αὐτοὺς, οὔτε ὁ ἕνας
οὔτε ὁ ἄλλος είναι γιὰ τὴν ἡλικία σου.
—Μίς "Ενν, με γιὰ λοιπόν ή καινούρη-
για ποδιά τοῦ σχολείου, ή μπλὲ με τὸ ἀ-
σπρο σαιρήνι...—Καροδόσκυλε, καλὰ
σοῦ εἶπε ο μπαμπάς νά μὴν ἀλλάξῃς ψευ-
δώνυμο· δέν πειράζει πού τὸ ἔμαθες.—
Στοιχειώμενο Δάσος, ἔστᾶτεσα 6 τετρά-
δια· πῆς τῆς μικρῆς σου ἀδελφῆς πῶς με
χαρά θά τὴ δειχῶ.—"Ασπρο Κουνελάκι,
πᾶς και ψάρεμα και κυνήγι; μπράβο! ἀ-
λήθεια, ή καθαρεύουσα δέν μιλιέται.—Τὰ
γράμματα πού ἔχουν ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν
«Κυριακή», τὰ φύλαξα γιὰ τὸ ἐρχόμενο,
νά τὰ ἰδοῦμε ὅλα μαζὶ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

"Ὡς σήμερα ἔλαβα και τὰ ἔξης :
«Θάθελα», «Δοῦ ἀνέκδοτα τοῦ Φρειδερί-
κου», «"Ο θάνατος τοῦ Στρατιώτου». «Τὸ
συμβούλιο τῶν ποντικῶν», «Σκλάβος ψυ-
χῆς», «"Αλκιβιάδης», «Θεοί», «"Απὸ τὰ
Φαῖδρα», «Τὰ δύο σκακούλια», «"Ανέκδο-
τα ἀπὸ τὴν παιδική μου ζωή».

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους
της : "Αθανάσιον Διάκον (μπορεῖς νά πά-
ρῃς τὸ ψευδώνυμο πού θέλεις· ἀλλὰ γιὰ νά
ἔχῃς και τὰ δύο, πρέπει ν' ἀνανεώσῃς ἐν
καιρῷ κι' αὐτὸ πού ἔχεις· με τὸ ὅποιοπο
ἔστᾶτεσα 4 τετράδια.) Πειραιώτισσα (ἔ-
στᾶτεσα 4 τετράδια) θά ἰδῶ και θά διαλέξω·
οἱ φωτογραφίες γιὰ τὸν Διαγωνισμὸ μπο-
ρεῖ νά είναι 6×9, ἀλλὰ και μεγαλύτερες
δέν πειράζει· και τοῦ σκίτσου ἐπίσης τὸ
μέγεθος είναι ἀδιάφορο· και τὸ μικρὸ και
τὸ μεγάλο τὸ κᾶνω ὅσο θέλω.) Σκυρια-
νόπουλο (ἔλαβα 20 δραχμῆς κι' ἔστᾶτεσα·
πόσα τεύχη «Εσδόπουλος» θέλεις ;
δύο τρία πάντα θά ὑπάρχουν· τὸ Κ7 στὸ
ἐρχόμενο.) "Ράδιο "Αλογο (τετράδια ἔ-
στᾶτεσα.) Στέφανον Βαλαβάνη (και τοῦ
δικού σου σκίτσου, ἐστὶ ψηλὰ βουνά, οἱ
γραμμὲς πολὺ χοντρές τὰ δέντρα π.χ. τοῦ
βάθους ἔπρεπε νά είναι πολὺ λεπτότερα.)
Βοσκαπούλαν (και τίς δικές μου εὐχῆς
γιὰ τὴ γιορτὴ σου.) Δωδωναῖον (λυσόχαρ-
το ἔστᾶτεσα.) Σείριον (λύσεις ἔλαβα ή ἀγ-
γελία δημοσιεύθηκε.) "Ηλιακίδα (ἔλαβα
και τὴ γελοιογραφικὴ σειρά· ἀρκετὰ καλὴ
είναι.) Τσάρον (θὰ σοῦ ἀπαντήσω στὸ ἐρ-
χόμενο.) Φαίαντα (σοῦ εἰσιλα 7 τετρά-
δια με τίς 10 δραχμῆς πού ἔλαβα.) "Αε-
ροπορίαν (φυλλάδια και τετράδια ἔστᾶτε-
σα περισμένον.) Μουσίτσαν (ἔστᾶτεσα λυσό-
χαρτο· τιμᾶται 4,50 κι' ἔχι 3,50.) Μικρόν
Διαβολάκον (ἔστᾶτεσα τὰ 4 φυλλάδια· ἀλ-
λὰ τὸ Ἀντίγραμμα τί νά τὸ κᾶνω ; και γιατί
δέν ἀνανεώσῃς τὸ ψευδώνυμό σου γιὰ τὸ
1940;) "Ιππότην Λαγκαρτέρε (περισμέ-
νον.) Σανθὴν "Οικονομίδαν (ἔστᾶτεσα στὴ
Νεφέλη ἀκόμη 10 τετράδια.) Μηδὲν "Α-
γαν (ἔλαβα, περισμένον· πῶς πέρασες στὴ
Θῆβα;) Μιχαήλ Γιαννουακίην (ἔδωσα
τὰ φύλλα Αὐγούστου και Σεπτεμβρίου.)
Παπουτσομένον Τάτον, Βαλεντινον,
Βέροθρον κλπ. κλπ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 292ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
Αἱ λύσεις τῶν Ἀσκήσεων τοῦ φυλλαδίου τοῦ-
του δεκταὶ μέχρι τῆς 28 Νοεμβρίου 1940.

548. Δογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος

Ἄν ἐνωθοῦν ὄρη μὲ γῆ,
Ἀπὸ τὸ γάμο τί θά βγῇ;
Θεριοῦ ἀνήμερου κραυγὴ!

Ἄγις

549. Μεταγραμματισμός

Ὅ, τι τρώμε—τὰ φαγιά μας—
Ἐνα γράμμα του ἂν ἀλλάξῃ,
Μακεδονικὴ μπροστά μας
Πόλῃ ἀμέσως θά φαντάξῃ.

Ἄγις

550. Αἵνιγμα

Θεὰ τὸ θηλυκὸ μου
Στὴ νύχτα λάμπει ἐπάνω.
Ἀλλὰ τὸ οὐδέτερό μου
Ἀνώμαλο τὸ κάνω,
Κι' εἶν' ἕνας ἀριθμὸς
Μεγάλος, στοργικὸς.

Συριανὸς

551-555. Μαγικὸς Φθόγγος

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος εἰς ἐ-
κάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς
φθόγγου τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς, πάν-
τοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ
ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ἄνθος, ὕλη, ἀκμὸς, Πῖος, ἡλικία
Κεφαλλονιτοπούλα

556. Διπλὴ Μεσοστιχίς

Ἐκ τῶν δύο μεσαίων γραμμάτων ἐ-
κάστης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων,
τὰ μὲν πρῶτα ἀποτελοῦν διηρηκτὸν ἥ-
ρωα, τὰ δὲ δευτέρω φιλόσοφον σκύθη:

1, Γεωργικὸν ἐργασιόν· 2, Εἶδος πε-
ρικεφαλαίας· 3, Πόλις τῆς Σικελίας· 4,
Τὸ ἡμῖς τοῦ παντός· 5, Μέγας ὄφις·
6, Ἀρχαῖος ἱατρός· 7, Περίφημος ἄγ-
γλος ναύαρχος· 8, Ἀντωνυμία ἀναφο-
ρικὴ· 9, Ὀμηρικὸς ἥρωας ἐκ τῶν πρώτων.

Ἄγις

557. Ἑλληνοσύμφωνον

α-α-ει

Κεφαλλονιτοπούλα

558. Γρίφος

τῷ
M ἄγε τῷ τῷ ιτ' :: ι το ι
ἄγε τῷ τῷ ι ι
τῷ
Κεφαλλονιτοπούλα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 29

349. Ἑρμάριον (ἔρμα, Ρίον). — 350.
Σιγὴ (σύ, γῆ). — 351. Ἑλαφος-ἔδαφος. —
352. Ὁ Τίγρης, ἡ τίγρις.

353. Σ Σ Α Σ
Ο Ο Ι Ο
Ρ Ο Σ Μ Ρ
Α Ο Α Ε Α Η Α Η
Φ Δ Α Λ Α Η Ν
Ο Α Ο Σ Ο Σ

354. ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΣ (Ρωσία, Ὠρεά,
τριάς, εἴλω, σπόρος, Ἰόλαος, λωτός,
αἰρεσις, Ὁράτιος). — 355-359. Τὸ πε-
ρωτὸν εἶναι τὸ Θ: Θῆρα, Ἄθως, αἰ-
θήρ, πάνθηρ, Ἀραχθός. — 360. Λ Ε Η
Ἡ Ἑλλάς τῆς αἰθρίας (Ἀναγι- Σ Α Λ
νώσκειται κατὰ στίχον ἐκ δεξιῶν. Σ Η Τ
Αἱ λέξεις τῆς ἀκροστιχίδος: Ρ Υ Α
Λ Ε Η λασία, Σ Α λαιμνία, Σ Η Τετα, Ν Ο Ι
Ρ Υ Α κιον, Ν Ο Ι κονυρική). — 361. Ἡ δου-
λειὰ ντροπὴ δὲν ἔχει. — 362. Δὲν εἶμαι
δύσλutos, θά μὲ λύσης (δὲν εἶμαι δῖς,
Λητώ, σθ' ἀμελής, εἷς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ' — 742]

Νίλς, τρομάζω μήπως πάθω ἑμαδαρ-
χική... νίλα!... Γιά γνωριμία κα-
ταχάρηκα.

ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[Μ' — 743]

Ψυχικιότη, οὔτε «πρέπει», οὔτε «θά»!
Ἄν δὲν ἐννοῇς (δὲπρ συμβαίνει συνη-
θέστατα στοὺς... πραγματικούς σου συμ-
πατριῶτες!) κοίταξε αὐτόγραφον μικρῶν
μουσικῶν σου.

ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΛΕΣ

[Μ' — 744]

Ανταλλάσσω Μ. Μυστικά με δλους-ες.
Δ/σις: Ρούλαν Τάρη, Μαρθῶνος —
25 Μαρτίου, Θεσσαλονίκη, διὰ:

Χιονοθύελλα

[Μ' — 745]

Ας ξέρουν: Ὑδραϊκὸν Κῦμα, Σκυρια-
νόπουλο, Σίφουνας, Λογχοφόρος, δι-
ενα τετραδιάκι τους θά μ' εὐχαριστοῦσε.
Δ/σις ἄνω.

Χιονοθύελλα

[Μ' — 746]

Μπάμ! Στοιχειωμένο Γεφύρι = Πα-
παϊωάννου. Στοιχειωμένος Πύργος
= Γκίκα. Πῶς σὰς φάνηκε ἡ ψυχρολου-
σις;

Τρελλούτσικος

[Μ' — 747]

Τρελλούτσικος, [Μ'—579] = 0. Σιδηροῦν
Προσωπεῖον [Μ'—664] = 0. Τὸ περι-
μέναμε κατόπιν ἐορτῆς ἐξηντάχρονων. Ἀ-
σχοληθῆτε μὲ κάτι σοβαρώτερο. Μὴν εἰσθε
μωρά. Σὰς ξέρουμε, ἀλλὰ δὲν ἀποκαλύ-
πτουμε. Τὸ θεωροῦμε ἀνοησία καὶ ἀναξιο-
πρέπεια.

Μίς Ἡνῆ, Καραβόσκυλο

[Μ' — 748]

ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΑΤΕ ΔΙΑΤΩΝΙΣΜΟΝ ΜΟΡ-
ΦΕΩΣ

ΝΗΡΕΥΣ

[Μ' — 749]

Βέρθερε, Βάγκνερ κι' ὅσους ἔλαβαν εὐ-
χάριστῶ. Περιμένω ἀπάντησιν στὴ
(Μ'—484). Τσάρε, θά κανονίσω τὸ βρα-
δεῖο.

Μορφεὺς

[Μ' — 750]

Μάρκο Μπότσαρη, γιατί δὲν ἀνταπο-
δίδεις τετραδιάκι;

Στοιχειωμένο Δάσος

[Μ' — 751]

Κλό-Κλό, πῶς περνᾷς στὸ Πισκοπιό;
Ἐχω καιρὸ νάλθω. Πιστεύω καλᾶ.

Κάσσιος

[Μ' — 752]

Τρεῖς Διαπλασσοῦλες: Τὸ Κορίτσι τῆς
Ἑλλάδος, ἡ Θερμὴ Πατριώτισσα καὶ
ἡ Λελοῦδα προκηρύσσουν διαγωνισμόν: «Τι
θέλετε νὰ γίνετε καὶ διατί;» Συμμετοχὴ
τρίδραχμος, Προθεσμία τρίμηνας, βραβεῖα
ἐκλεκτά, Δ/σις Θερμὴ Πατριώτισσα, Ἰω-
νὸς 11, Ἀθήνας (1).

[Μ' — 753]

Τρελλὴ Ἀρακκιάς, εἶναι ἡ Ρίτα Τσι-
ριμονάκη. — Ὀλυμπιονίκῃ, Διάττων
Ἀστὴρ, γιατί δὲν ἀπαντᾷται εἰς γράμμα-
τά μου;

[Μ' — 754]

Συναγωνισμός δημοφύσημα ψευδωνύμων
(Μ'—308, 322) ἐφθασε κατακόρυφον!
Ἀναδείξατε γρήγορα τελικὸν νικητὴν!
Προσοχή! Διόρθωσις τῆς [Μ'—716]:
Ἀντὶ [Μ'—316] ἔδωκε (376).

ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΛΕΣ

[Μ' — 755]

Περικόπιον, ἂν μπορῇς, ἀπακάλυψε τὸν
Θρυλικὸ

Ἰππότην Δαγδαρῆν

[Μ' — 756]

Πράσινο Ἄλογο, μὲ λακτίσματα θά
μὲ ὑποκρούσῃς νὰ παραδώσω τὸ
πνεῦμα μου; — Ἰππότης ΔΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

[Μ' — 757]

Ὀλυμπιονίκῃ, συμφώνως μὲ τὴν (Μ'—
690) ἐνίκησες στὸν ἀγῶνα καταναλώ-
σεως κουτοχόρτου. Εἶναι ἀλήθεια;

Ἰππότης ΔΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

[Μ' — 758]

Βέρθερε, ἔπρεπε νὰ καταντήσῃ ἔτσι γιὰ
Βνὰ τὴν καταλάβῃς κι' εὐὸ!

ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΑΤΟΣ

[Μ' — 759]

Ποιὸ Διαπλασσοῦλο-α ἀλληλογραφεῖ
μὲ τὴν Σανθὴν Διακοπούλα; Ἀς
γράψῃ πρῶτο. Δ/σις: Ἀνίδα Ἀντωνίαν
Βλησμά, Βαθὺ Ἰθάκη.

[Μ' — 760]

Προκηρύσσω πεντάδραχμον Διαγωνι-
σμόν: Τὸ καλύτερον ἀρχαῖον ρη-
τόν. Προθεσμία 1 Νοεμβρίου. Βραβεῖα ἀ-
κλεκτά. Δ/σις: (Μ'—502). Βέρθερε, Νησιω-
τοπούλα, Ἀριστοφάνῃ, Ροδοπέταλα, Σκυ-
ριανόπουλο, Τσάρε, Κάσσις, Ἀδολάρ, Λά-
μποντα Ἀστέρια, Περικόπιον, Βάγκνερ,
Φοίνικες, Ροκαβιλοῦρα, Διόσκουροι, καθὼς
καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ Διαπλασσοῦλα καὶ σὺλ-
λόγους περιμένω.

ΑΗΔΟΝΙ ΤΗΣ ΤΗΝΟΥ

[Μ' — 761]

Βέρθερε ἀφοῦ δὲν ξαναέδωκας τὸν κουβά
δὲν θά ξανάπεσε, Νησιωτοπούλα ἀλ-
λοῦ αὐτά, ποῦναι τὰ κλοπιμαῖα;

Ἀηδὸνι τῆς Τήνου

[Μ' — 762]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ».
Σ' Ἄλογο... (Σκέτο)... Καλέ, μὴ
μὰς δεισιτερῇς!.. Ἀγριάνθρωπε: Ἡ ἀγ-
γελα 696 τουλάχιστον κοῦτὶ! Ἀριστο-
κράται: Ντροπὴ! Θά σὰς βγάλουμε στὴ
φόρα.

[Μ' — 763]

Μεσοστῆς, δὲν ἔλαβα γράμμα σου. Πε-
ριμένω νὰ μοῦ ξαναγράψῃς.

Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ

[Μ' — 764]

Σιδηροῦν Προσωπεῖον, ἡλπίται Φιλοῦ-
Σρι, πῶς σὰς κατέβηκε νὰ πάρεις γιὰ
ψευδώνυμο κινηματογραφικὰ ἔργα; Ἀερμα
τῆς Νίκης, συγχαρητήρια...

ΜΙΚΡΟΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ

[Μ' — 765]

Νεφέλη, Βοναπάρτη, Ποδηλάτρια,
Ὁνειροπόλε τοῦ Ταῦγέτου, μὲ συγ-
χωρεῖτε ποῦ ἄρρηξα νὰ σὰς ἀνταποδώσω
τετραδιάκι, γιατί ἔδωκα σὲ ταξίδι.

ΜΙΚΡΟΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ

[Μ' — 766]

Εὐχαριστῶ ὅσους μοῦ ἔστειλαν Μ. Μυ-
στικὰ καὶ τοὺς παρακαλῶ νὰ μὲ συγ-
χωροῦν ποῦ δὲν τὰ ἀνταπέδωσα ἀμέσως,
λόγω παραθερισμοῦ.

Μικρὴ Ἑλληνοπούλα

[Μ' — 767]

Σκυριανόπουλο: Πραγματικὴ χαρὰ ἡ
γνωριμία σου. Ἀγριάνθρωπε: Δὲν
εἶμαι θηριοδαμαστής... Τι μὲ φοβήθη-
κες; — Ταυρομάχε: (συγγνώμη) Κατα-
νοήσομαι! Κατὰ τὴ γνώμη σου τὸ
Ρώτερ πάντα ψεύδεται! Συναπῶς...

ΝΙΑΣ, τοῦ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ»

[Μ' — 768]

Εθνικὸν Ἰδεῶδες, ἀλληλογραφεῖς; Στοι-
χειωμένη Καλαμιά, Πύργε, Κάβε, ἀν-
ταλλάσσω Μ. Μυστικά; Ἄν θέλατε σταλ-
τε πρῶτοι. Δ/σις: Καίτην Παρρά, ὁδὸς
Χαλκοκονδύλῃ 9 διὰ: Λευκὸν Ρόδον